

ter nesramna nasilstva, vsakovrstne svinjarije in hudobije posameznih okrutnežev zaslepljenemu ljudstvu razkriva, ravno zategavoljo „Štajerca“ gotovi ljudje črtijo, sovražijo in preganjajo, kakor črti poredni šolar svojega ostrega toda pravičnega učitelja ali pa hudodelec državnega pravdnika. Kar zakrivijo ti ljudje sami, to podtikajo „Štajercu“, njegovim somišljenikom, njegovim bralcem.

„Štajerc“ vedno in vedno oznanja in priporoča ljudstvu mir in spravo, klerikalni listi pa delajo nasprotno; neprenehoma kličejo svoje privržence v boj proti vsemu, kar ne ugaja buticam njihovih vstvariteljev in njihovih protektorjev. Boj med sosednimi narodi, sovražstvo in boj med posameznimi družinami in osebami, to je za njih tista kalna voda, ki jim ugaja za njihov ribji lov. — Prepiri in boji so takozvanim prvakom živelj, (to je njihov element), na katerega utemeljujejo svoje eksistence.

Sadovi klerikalnih kričočev in hujskačev se jasno kažejo. Prepiri, pretepi in uboji so na dnevnem redu. In saj ni čuda. Pregovor pravi: kdor veter seje, burjo žanje. Vlačugarstvo se množi, ker ima ljudstvo v farovžih za take reči jako mikavne izgled. V naši črni škatlji, iz katere bomo morali (kakor se nam vidi) v kratkem nekaj „podrobnostij“ belemu dnevu izročiti, imamo prav lepo število takih „skrivnostij“, ki so pripravne marsikateremu „visokočastitemu“ napraviti mrz do mozga. — Se poljubi?

Je-li morda tega tudi „Štajerc“ kriv, da je lani na Koroškem nek kaplan iz lakomnosti svojemu župniku v mašno vino strupa namešal in ga na tak način skušal umoriti, da bi se njegovega premoženja popolnoma polastil, kar je deloma itak že storil? —

Ali je morebiti „Štajerc“ narekoval čast. in vsega spoštovanja vrednemu gospodu Vogrinecu, fajmoštru v Libeličah na Koroškem, vsebino tiste knjige, v kateri tako ostro biča mnogoštevilne in mnogovrstne napake v katoliški duhovščini? Tudi naš milostljivi gospod knezoškof morajo povžiti zaradi mnogih duhovnikov svoje škofije dovolj jeze in žalosti in toraj ni čuda, da je njihovo telesno zdravje baje precej omajeno. Sam sveti oče, papež Pij X., se je videl primoranega izdati lansko jesen ukaz, da se ima katoliška duhovščina bolje držati stanovskih dolžnostij, ne pa vtikati v reči in zadeve, ki je prav nič ne brigajo!

Stoletja že krožijo med ljudstvom izreki in pregovori o farški nenasitljivosti, lakomnosti in požrešnosti; mar li je te tudi iztuhtal „Štajerc“, ki še le komaj 5. leto svojega obstanka šteje? Nestrpljivost in razuzdanost mnogih katoliških duhovnikov povzročuje vedno naraščajoče odstopanje vernikov od svete katoliške cerkve in vendar doslej „Štajerc“ še niti z besedico nikogar ni k takemu koraku napeljeval ali hujskal!

Ali zamore ljudi k izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedij napeljati ali vneti tak duhovnik, ki je prvi med grešniki? Kdo bode takemu človeku česar verjel, ki ravno nasproti ravna temu, kar drugim veleval storiti? Ali zamore pijanec koga nau-

čiti zmernosti v pijači? Ali bode pohotnež koga pot čednosti spravil? Ali zamore skopuh koga k losrčnosti nagniti? Ali bode odrtija in grabežljiva kogar do usmiljenja in radodarnosti pripravila? Ne, ne in tisočkrat ne!

Najmanje pa se bode našel tamkaj mir in sebojna zastopnost, kjer se vedno le hujska, in podpihuje in sicer od takih oseb in iz takih med od katerih bi se morali slišati le nauki našega ličarja tervidetivzglede, kakoršne je Kristus dajal svoj apostolom in učencem. Da je to danes pri mnogih takozvanih „oznanjevalcih svete vere“ ravno tako narobe, kakor to, da ravno ti hinavci „Štajercu“ vzroke raznih hudodelstev podtikajo, to pač vsak previdi in spozna in je toraj ta njihova dritev narobe prav!

Kupčijska pogodba z Italijo

Kupčijska ali trgovinska pogodba z Italijo je sklenjena. Po dolgotrajnem poganjanju in po preganjanju mnogih težkoč se je šele posrečilo skleniti pogodbo, s katero smemo avstrijski državljani, posebej pa avstrijski vinogradniki zadovoljni biti. Pri tej pogodbi ni šlo samo za začasno sporazumljenje med našo in italijansko vlado gledé medsebojne kupčije, temuč za trajno pogodbo, ki se je sklenila sicer samo za prvih deset let, toda bo vsekako svojo veljavo trajno po preteku te dobe znanprej obdržala, ker dosega veljavna vinska klavzula pač ne bode nikdar našla mesta v kupčijskih pogodbah med tema dvema državama. Koliko napora, dela in predlogov je vendar bilo treba zagovornikom in zaščitnikom naših gospodarskih razmer, predno se je doseгла odstranitev te nesrečne, za avstrijske vinogradnike toli škodljive vinske klavzule! Z dnem 1. januarjem 1905 izgubi „čudež avstrijskih diplomatov“ svojo veljavo, — upamo, da za večno.

Uvozna colnina na ptuja vina je bila vsled klavzule tako nizka, da so inozemci avstrijske dežele s svojimi vinami takorekoč kar preplavili. Posebno to delali Italijani, ki pridelajo jako ogromne množice vina in sicer mnogo ceneje kakor naši vinorejci. Akoravno so se italijanska vina uvažala osobito zaradi svoje svrhu zmešanja z našimi vinami, vendar je velikanski uvoz italijanskih vin domačim vinorejcem bil stvar škodljiva, ker je domačim vinam cene precej znatno stisnil, deloma pa jih je čisto v stran potisnil. Naši vinogradniki, ki se itak imajo bojevali proti mnogoštevilnim sovražnikom vinogradov, proti raznovrstnim uimam, ter morajo mnogo denarja potrositi, da zamorejo ostati to, kar so dosedaj bili namreč vinorejci, so morali dosedaj mirno gledati, kako se je tujec s svojim blagom šopiril, kako domači kupci njihove pridelke prezirali ali celo zavrnili in kako so sami od dne do dne bližje stopali k popolnemu poginu. — Tuja žlobudra in čmiga je imela večjo veljavo kakor pošteno, naravno domače blago.

No, z odstranitvijo vinske colninske klavzule bodejo se te žalostne razmere, kakor se sme upa-

mogo na boljše obrnile. Tujec bode moral plačati pri uvozu svojih vin precej visoko colnino, ki bode prvič kaj dobro ugajala našim državnim blagajnam (kasam), drugič pa bode naše vinorejce varovala pred prevelikim uvozom tujega blaga, kar bo gotovo dalo domačemu večjo veljavo in tudi — boljše ime, kar ga je sedaj imelo. Vsaktera mešanica se je namreč dosedaj prodavala za pristno domače blago, in tako je prišlo, da so naši vinogradniki pri posameznih domačih kakor tudi inozemskih kupcih svoje posebeno ime izgubili, ja, celo na slab glas so prišli. Godilo se je toraj vsaj enkrat tudi za naše vinorejce nekaj, česar so bili v resnici potrebni in česar jim je bila država v resnici dolžna storiti.

V zadnjih letih se je povprečno 1 milijon meterskih stotov (centov, kar pomenja približno ravno toliko hektolitrov) italijanskih vin v našo državo uvažalo. Temu pa je konec. Do konca letošnjega leta smejo Italijani le še 450 tisoč met. stotov na Avstrijsko-Ogrsko spraviti, potem pa bodejo s svojo vinogradijo težko tako k nam silili, kakor dosedaj, kajti plačati bodejo morali zanaprej 20 goldinarjev za zlatu (za dobo provizorija), oziroma 60 kron uvožne colnine za vsak meterski stot, medtem ko so dosedaj od svojih belih vin plačali samo 6 gold. 50 kr., od črnih (Marsala) po 7 gold. 50 kr. uvožne colnine za meterski stot. Ta naprava bode jim najbrž sapor dobro zaprla in njihovo predrznost nekoliko brzdale.

Jako veselo je tudi slišati, da so zagovorniki naših interesov nam zagotovili colnine prosto izvažanja našega lesovja na Italijansko. Našega lesa (večinoma žaganega) gre na leto povprečno za 50 milijonov kron na Italijansko, in ta svota že hoče za naše producente nekaj pomeniti. To je v prvi vrsti na korist naše sosednji deželi Koroški, deloma pa tudi Štajerski in Kranjski.

Da se je v novi trgovinski pogodbi z Italijo odpravilo dosedanje colnine prosto izvažanje konj na Italijansko, to nam naj ne teži srca, ker to zadeva predvsem našo polubrate unkraj Litave — ohole Litvanje.

Ta jako važna pa tudi potrebna nova trgovinska pogodba jasno kaže, da država vendar zamore tu tam kaj ukreniti v blagor svojih davkoplačilcev, ako hoče; želeli bi le bilo, da bi ji tudi v prihodnje ne manjkalo volje in resnosti.

Vojska med Rusi in Japonci.

Iz bojišča v najnovejšem času ni došlo kaj pomembnega. Pravi se pa, da bode pri Mukdenu vselej prišlo do velike bitke, akoravno se Japonci previdno resnemu spopadu izogibljejo. Pričakovana bitka bode znabiti odločilna za vso vojsko, gotovo bode ž njo konec letošnjega bojevanja. Črez namreč ni pričakovati večjih operacij.

Na Japonskem so brambovsko (vojaško) postavili drugačili in vsled novih zakonov si upajo Japonci prihodnje postaviti na bojišče celi milijon vojakov.

Rusi so se dosedaj nasprotniku vedno umikali.

Zvabiti so ga hoteli v nižave, kjer upajo imeti večjo bojno srečo, kakor so jo imeli na hribih in v gorskih soteskah. Rusi so od nekdanj najbolj ponosni na svojo konjico (kavalerijo), katerej pa seveda gorovje nikakor ni ugodno bojišče. V tem boju se je o ruskih kozakih (konjenikih) doslej še malo kaj slišalo, akoravno je bila Rusija v vseh svojih vojskah na te najbolj ponosna.

Ruski lajtenant princ Radziwill, kojemu se je posrečilo iz Port Arturja skozi sovražne čete do Mukdena priti, je ondi povedal, da si poveljnik porarturške trdnjave, general Stössel, še upa isto več mesecev držati. Ako ga ne bode premagala lakota, Japonci ga bodejo težko.

Spodnještajerske novice.

Imenovanje. Nj. Veličanstvo presvitli cesar imenoval je našega mil. g. knezoškofa Mihaela Napotnika za svojega tajnega svêtnika, vsled kojega imenovanja so postali prevzvišeni vladika „eksclenca“.

Utopljenec najden. V Zabovcih je našel nek kmet mrtvo truplo Franca Kaiser-a, edinega sina ptujskega gosp. podžupana. Imenovani se je šel 8. avgusta t. l. v Dravo kopat in je pri tem utonil, kakor smo te svoječasnoro poročali.

Občinski odbor mesta Ptuj je v svoji seji dne 1. oktobra t. l. med drugim sklenil to-le: „Občinski odbor mesta Ptuj izjavi vsled sklepa v svoji seji dne 1. oktobra 1904 sledeče: Nečastno bi bilo za župana mesta Ptuj, gospoda Jožef-a Ornig-a, ako bi vložil tožbo zaradi podlega razžaljenja, povzročenega po listih „Slovenski Štajerc“ in „Slovenski Narod“, oziroma proti pisateljem lažnjivih člankov tikajočih se njegove osebe, priobčenih v tema listoma. Nadalje izjavi občinski odbor v tej seji (pri kateri gospod župan ni navzoč) soglasno, da so vse omenjena razžaljenja povzdignile čast gospoda župana ne le samo v obeh občinskem odboru in v obeh nemškega prebivalstva mesta Ptuj, temuč tudi v obeh vsakega poštenega človeka. Občinski odbor toraj prosi gospoda župana Ornig-a, naj bode zadovoljen s pripoznanjem, katero se je izkazalo njegovemu delovanju in katero se mu tudi sedaj izkazuje, in je prošnja, da bi ne vložil tožbe zaradi navedene razžalitvije!“

Razstava sadja v Mariboru. Dne 1. in 2. oktobra priredila je podružnica v Mariboru ces. kr. kmetijske družbe razstavo sadja, ki se je prav vrlo obnesla. Vsak obiskovalec je bil primoran pripoznati, da se je štajerska sadjereja v zadnjih letih zares povspela na takšno visočino, s kakoršno se zamorejo ponašati le najboljši in najiminitnejši sadjerejski kraji na svetu. Po zasluženju si je toraj naše sadje pridobilo dober svetovni glas, za kojega nas nevoščljivi tujci zares opravičeno zavidajo. Takšne razstave, kakoršna je bila ta, pa so tudi v resnici jako pripravne, da tuji kupci naše pridelke boljše spoznajo in ocenijo ter stopijo z našimi producenti (sadjerejci) v ožjo dotiko. Razstave sadja imajo pa še tudi to dobro na sebi, da spodbujajo naše sadjerejce starega